

Anna Groot is afscheidsfotograaf

‘Op een uitvaart gebeuren ook mooie dingen’

Foto's: Anna Groot

Beeld uit de afscheidsfotografie van Anna Groot.

‘Ik wil liefde en intimiteit vastleggen, niet de rouw en het verdriet’

Ze hielp weleens een bevriende uitvaartondernemer, die haar een keer vroeg foto's te nemen op verzoek van de familie. Zo rolde Anna Groot (61) de afscheidsfotografie in. “Foto's, een fotoboek, helpen bij de rouwverwerking. Ik zou willen dat er destijds bij de uitvaarten van mijn ouders foto's waren gemaakt.”

“In mijn eigen leven ben ik veel mensen verloren en al vroeg geconfronteerd met de dood. Toen heb ik zelf ervaren hoe belangrijk een mooi afscheid is. Daar schrijf ik over als gastblogger op rememberme.nl. Maar in die tijd zag ik het niet zitten om uitvaartondernemer te worden; mijn communicatiebureau liep goed. In plaats daarvan ben ik wel een vriendin in de branche gaan assisteren. In 2008 had ze een grote uitvaart na een ongeluk waarbij een ouder en kind omkwamen en de andere ouder en een meisje van vier overleefden. De familie vroeg om foto's en dat heb ik gedaan. Zo is het begonnen. En wat was dat mooi! Je kunt dan echt iets betekenen voor nabestaanden. Hun focus is op de overledene, vaak zitten ze vooraan en beleven de uitvaart in een roes. Ze zien ook heel veel niet. Dat leg ik dan vast.

Je moet onopvallend, niet storend aanwezig kunnen zijn en toch die ene foto maken. Dat spanningsveld is lastig. Daarvoor moet je wel uit het juiste hout gesneden zijn. Je moet je goed kunnen inleven en met allerlei families, ‘mensen in crisis’ of op z'n minst uit hun doen, kunnen omgaan. Als ik geraakt word, is dat vaak uit onverwachte hoek. Natuurlijk: kinderen en jonge mensen zijn verdrietig, maar ook een uitvaart van een oude dame

raakte me. Of eigenlijk haar echtgenoot. Hij had dementie, zag de opbaring destijds en schoot helemaal vol. Het leek alsof hij haar voor 't eerst zo overleden zag. Drie jaar later mocht ik ook zijn uitvaart fotograferen. Van hun kinderen hoorde ik dat hij de laatste maanden steeds in het fotoboek van de uitvaart van zijn vrouw bladerde. Zo mooi!

Het fotoboek helpt bij de rouwverwerking. Het breekt ook vaak het ijs, als mensen daarna op bezoek komen bij nabestaanden. Dan praat je er makkelijker over. Toch worden uitvaarten nog niet zo vaak vastgelegd. Mijn vriendin stelt het vaak voor maar krijgt ook terug dat mensen er een beetje een paparazigevoel bij hebben: raar om verdriet en rouw vast te leggen en wat zouden anderen ervan vinden als er een fotograaf rondloopt? Ook op een uitvaart gebeuren mooie dingen, die je als nabestaanden niet altijd bewust meemaakt of allemaal ziet. Er is veel liefde en intimiteit tijdens een uitvaart en juist daar wil ik foto's van maken. Maar die link leggen veel mensen niet. Terwijl het zo mooi is om dat ook vast te leggen, net zoals vrolijke levensgebeurtenissen, en zeker om achteraf samen terug te kijken.

Ik ben voorzitter van een landelijk netwerk van gekwalificeerde afscheidsfotografen; Afscheidsmomenten. We willen afscheidsfotografie bekender maken onder consumenten en uitvaartondernemers. Mijn eigen ouders zijn twintig en dertig jaar geleden overleden. Ik heb daar jammer genoeg geen foto's van. Die zouden nu zo waardevol zijn. Wel heeft mijn zusje een foto gemaakt van mij met m'n overleden moeder. Daar ben ik zo blij mee! Wat ik rondom mijn eigen uitvaart geregeld heb? Niks, dat mogen anderen, mijn nabestaanden, helemaal zelf weten. Bovendien heb ik mijn leven wel genoeg geregeld.” ◀